

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنگ راد
۱۳ اکتوبر ۲۰۱۹

مردم عراق، خواست و پاسخ خود را دارند

بیش از شانزده سال هیولای فقر، در بدری، بی‌خانمانی و آوارگی، کُشت و کُشتار و بمب‌گذاری، بر فضای خانه‌ها و جامعه عراق سنگینی می‌کند. می‌خواستند جامعه عراق بعد از به زیر کشیدن «صدام حسین» را، به جامعه آزاد و به جامعه محترم شمردن به حقوق میلیون‌ها کارگر و زحمت‌کش تبدیل سازند! می‌خواستند دموکراسی و آزادی را جایگزین سکوت، خفقات و دیکتاتوری کنند!

دریغا! عراق از زمان لشکرکشی امپریالیسم امریکا، در همراهی و با همکاری دارودسته‌های ارتجاعی و مسلحش، به زمین مسابقه دست‌درازی هر چه بیشتر منابع طبیعی، و به ویژه به زمین مسابقه تخریب زندگی توده‌های ستم‌دیده و کودکان تبدیل شده است. تاکنون هزاران نفر کشته شده‌اند؛ میلیون‌ها نفر خانه و کاشانه‌شان را از دست داده‌اند؛ هزاران کودک در اثر ناامنی مطلق، از رفتن به سر کلاس‌ها باز مانده‌اند و هزاران تن دیگر، در انتظار مرگ تدریجی و نداری‌اند.

قطعاً ظهور چنین موقعیت و اوضاع وخیمی، خواست مردم عراق نبوده است؛ مردم مخالف فقر و از بین رفتن بی‌عدالتی‌ها، ناامنی جانی و مالی، دستگیری و شکنجه، و کُشت و کُشتار مخالفان و معترضان بودند. در پرتو چنین انگیزه و اهدافی بود که در مقابل نظام پیشین، به میدان آمدند؛ اما متأسفانه نه تنها چرخه استثمار و سرکوب امپریالیستی، از حرکت باز نایستاده است بلکه با شتاب و در ابعادی دهشتناک‌تر، جامعه و مردم عراق را در کام خود بلعید.

در عراق زیر سلطه جنایت‌کاران، کار برای جوان تحصیل‌کرده نیست؛ فقر و گرانی بیداد می‌کند؛ فساد حکومتی - دولتی بالاست و سرمایه‌های مملکت به تاراج رفته است؛ سلاح و دیگر ادوات نظامی و کُشنده، به چندین برابر جمعیت این‌کشور تبدیل و دسترسی بدان‌ها، به مراتب آسان‌تر از تهیه اقلام اولیه زندگی است. پُر واضح است که جامعه آلوده و برافروخته سیاسی و نداری، مولد نارضایتی توده‌های دربند است که تظاهرات گسترده اخیر در شهرهای متفاوت عراق، از زمره نمونه‌های آن می‌باشد. به هررو جامعه عراق این‌بار و آن‌هم به طور قابل ملاحظه‌ای، ناظر اعتراضات مردمی‌ست؛ اعتراضاتی که دولت‌مردان و مدافعان قدرت‌های بزرگ جهانی را واداشته است تا اعلام کنند "ما صدای شما را شنیده‌ایم".

از یک‌طرف دولت‌مردان صدای رسای اعتراضی مردم را شنیده‌اند و وعده "بازسازی دولت" و برخورد با "اختلاس‌گران" را سر داده‌اند، و از طرف‌دیگر، با تمام قواء جنبش و اعتراضات بحق آنان را لت و پار می‌کنند.

تابه حال - و بنابه دم و دستگاه‌های تبلیغاتی‌شان در این چند روزه -، جان‌دها نفر را گرفته‌اند؛ صدها نفر را زخمی و همچنین هزاران تن را دستگیر کرده‌اند تا مبادا، بنای جامعه دلبخواه قدرت‌مداران بین‌المللی و دیگر حافظان‌شان دچار لطمات جدی گردد. می‌دانند که خواست باطنی مردم، جابه‌جائی عناصر و یا حکومت دست‌نشانده، با عناصر و حکومت وابسته دیگری نیست؛ می‌دانند که مخالفت مردم با نظام پیشین در ازیاد فقر، در استنثار بی‌رویه، در سرکوب بی‌رحمانه و بالاخره در تاراج ثروت‌های جامعه بوده است. پس بنابه چنین ادله‌های روشنی، می‌توان گفت که خواست‌ها و پُرسش‌های درونی مردم عراق، در دالان‌های سیاسی قدرت‌مداران بین‌المللی و دیگر بازیگران وابسته منطقه، بی‌پاسخ مانده است و بی‌دلیل هم نبوده و نیست، که جامعه عراق، از همان روزهای آغازین بر سر کار گماری عناصر و دولت تازه، در هم ریخته‌تر و آشفته‌تر شده است.

به طور مثال تعرض به معیشت کارگران و زحمت‌کشان، گرانی سرسام‌آور اقلام اولیه زندگی و به دنباله بازسازی زندان‌های مخوفی همچون "ابو غریب"، بیان‌گر تداوم برنامه و سیاست‌های امپریالیستی نظام پیشین در قبایل مطالبات توده‌های ستم‌دیده است. برآستی نه تنها عراق از شر جنایات و غارت‌گری‌های سودجویان و منفعت‌طلبان دور نشده است، بلکه به میدان جنگ ارتجاعی دیگری تبدیل شده است که ماحصل آن، به کیسه گشاد قدرت‌مداران بزرگ، دیگر دولت‌های منطقه و دستجات مسلح‌شان سرازیر می‌شود. پس مردم عوارض و ثمره جنگ‌های ارتجاعی را با پوست و گوشت‌شان لمس کرده‌اند و دریافته‌اند که اوضاع و چرخه سیاست کنونی، در خدمت به منافع سرمایه‌داران بزرگ، و همچنین در خدمت به جنگ‌طلبان ذیربط به دولت‌های امپریالیستی است. مگر می‌شود از قبل اشغال و سرکوب، بمب و بمباران خانه و کاشانه قربانیان نظام سرمایه‌داری، جامعه مختص با خواست‌های مردمی را برقرار کرد؟ مگر می‌شود انتظاری بیش از آنچه که جانیان بشریت، در حق مردم عراق روا داشته‌اند را داشت؟ ده‌ها نمونه از جهان و به ویژه از منطقه خاورمیانه می‌توان مثال زد و در ادامه نشان داد، که اشغال و لشکرکشی قدرت‌مداران بزرگ، مترادف با آزادی، و مترادف با تحقق حقوق پایمال شده کارگران و زحمت‌کشان نیست. از زمین و هوا و با توپ و تانک، و همچنین با تجهیزات مدرن نظامی، کشورهایی همچون عراق را اشغال کرده‌اند، تا نظم و ترتیب امپریالیستی را به روز کنند. قدرت‌مداران بین‌المللی بر آنند، تا با دسیسه چینی، با لشکرکشی، با گسیل ناوهای هواپیمابر به منطقه سرشار از منابع طبیعی، و نیز با فروش سلاح‌های مرگبار، اقتصاد زوار در رفته‌شان را سر و سامان دهند.

علاوه بر این‌ها و برآستی، سؤال این است که کدامین جنگ‌ها و اشغال امپریالیستی، به سود مردم تمام شده است؟ کدامین تعرض نظامی امپریالیستی، جامعه ناامن را به جامعه امن تبدیل کرده است؟ عراق را ناامن کرده‌اند و به منجلاّب کامل کشانده‌اند تا سیاست‌های امپریالیستی‌شان را پی گیرند. با این اوصاف و خلاف ادعاهای این و یا آن سرکرده وابسته به طبقه سرمایه‌داری، لشکرکشی امپریالیسم امریکا و دیگر قدرت‌مداران بین‌المللی، در جواب به خواست، و در جهت پاسخگویی به نیازهای مردم نبوده است؛ از همان آغاز آشکار شده است که اشغال و راه‌اندازی جنگ در عراق و دیگر کشورهایی همچون افغانستان، لیبیا، یمن و سوریه، چیزی جز تقسیم مجدد جهان سرمایه‌داری، و به ویژه کنترل بهتر جنبش‌های اعتراضی و رادیکال کارگران، زحمت‌کشان، جوانان و دیگر توده‌های محروم نیست.

به هر حال بار دیگر خیزش‌های مردمی در عراق، گُر و شکل تازه‌ای گرفته است و مردم عراق، این بار به خیابان‌ها سرازیر و علیه بی‌عدالتی‌های موجود و فساد دولتی با حامیان و با ارگان‌های سرکوب نظام درگیر شده‌اند تا پرچم حکومت دل‌بخواه خود را، در سرتاسر جامعه بر افرازند. شعار "مرگ بر دولت و اشغال‌گران" و همچنین مخالفت

عملی و درگیری با دولت‌های ذینفعی همچون رژیم جمهوری اسلامی، نشانه‌های خواست و نظر مردم، نسبت به حاکمان کنونی و نیز دیگر مداخله‌گران جانی و ذینفع است؛ دریافته‌اند که حضور، انگیزه و اهداف طرفین جنگ در عراق، بر سر تصاحب بیشتر سرمایه‌های مملکت، و نیز شاخ و شانه کشیدن و گردن‌کشی به دولت‌ها و جناح‌های رقیب امپریالیستی‌ست؛ دریافته‌اند که در این نوع جنگ‌ها، منفعت و سودی ندارند و به عنوان سپر سیاست‌های امپریالیستی در منطقه به حساب آمده و می‌آیند.

به سخن دیگر، منطقه خاورمیانه جدا از تمرکز منابع سرشار طبیعی، از پتانسیل و از ظرفیت مبارزاتی بسیار بالایی برخوردار است و بی دلیل هم نیست که هر وقت تظاهرات و اعتراضات مردمی ابعاد جمعی‌تری به خود می‌گیرد، دولت‌مردان با دستپاچگی و سراپسره به میدان می‌آیند و ملت‌ساز می‌گویند که صدای "انقلاب" را شنیده‌اند. "بهار عربی" و تظاهرات گسترده و بی‌انتهای کارگران، زحمت‌کشان، زنان و دیگر توده‌های محروم ایران، علیه بی‌عدالتی‌ها و سرکوب‌های پی‌درپی، در بطن خود دربرگیرنده امیدها و همچنین نگرانی‌هاست. این که جنبش‌های اعتراضی علی‌رغم گستردگی رعب و وحشت امپریالیستی و جنگ‌های خانمانسور، سرزنده و با پویائی تمام، به مقابله با نشانه‌های جهل، استثمار و سرکوب بر می‌خیزد، امیدوار کننده و ستایش‌انگیز است؛ به موازات آن‌ها هم - به دلیل فقدان سازمان کمونیستی در درون -، نگرانی‌هایی وجود دارد، مبنی بر این که، مبدا قدرت‌مداران بین‌المللی، بار دیگر عناصر و یا دارودسته‌های ارتجاعی‌شان را به جنبش‌های اعتراضی مردمی و به ویژه به جامعه عراق تحمیل کنند؛ مبدا این که لباس تازه‌ای بر تن عناصر وابسته به خود کنند و جنبش‌های واخواهی را از طرح مطالبات و از مسیر حقیقی‌شان منحرف سازند. چرا که عناصری همچون «آیت‌الله سیستانی»، «مقتدی صدر» و دیگر جناح‌های مرتبط با استثمارگران و سرکوب‌گران، از آن مردم نیستند و در عمل نشان داده‌اند، که بازدارنده اعتراضات مردمی و به ویژه سوپاپ اطمینان سیاست‌های امپریالیستی در منطقه و عراق به حساب آمده و می‌آیند. پس هرگونه دوری از این عناصر و دیگر سخنگویان و نمایندگان طبقه سرمایه‌داری، برابر با رشد خیزش‌های اعتراضی، و نیز برابر با افزودن رادیکالیزم‌شان می‌باشد.

خلاصه مسجل شده است که مردم خواست، حاملان و آلترناتیوهای خودشان را دارند و هیچ یک از عناصر و آلترناتیوهای امپریالیستی، منطبق با آرمان آنان نیست. پس توجه و تکیه عملی و هوشیارانه به این موضوعات، به نوبه خود مانع تحقق سنایورهای امپریالیستی - و آن‌هم به شکل تازه‌تر - در عراق و به دنبال آن باعث خواهد گردید، تا جنبش‌های اعتراضی و آن‌هم با هدایت کمونیست‌های راستین، جامعه را از وجود اشغال‌گران، سودجویان و دیگر رسوبات امپریالیستی، لایروبی کند.

۱۱ اکتوبر ۲۰۱۹

۱۹ مهر [میزان] ۱۳۹۸